

Kultura - sjećanje

NASIHA KAPIDŽIĆ-HADŽIĆ

(6. novembar 1931., Banja Luka - 22. septembar 1995., Sarajevo)

Piše: **Seadeta ZAHIROVIĆ-MIŠIĆ**

Nasiha je rođena u Banjoj Luci. Završila je studij književnosti i jezika. Radila je kao srednjoškolski profesor, kao urednik u Obrazovnom i Dječijem programu Radio Sarajeva i kao urednik u izdavačkoj kući "Veselin Masleša".

Pisala je poeziju za djecu i odrasle, kritike i eseje o dječijoj književnosti. Njena poezija je uvrštavana u mnogobrojne antologije i prevedena na druge jezike. Dobila je više nagrada i priznanja. **Bila je ipak prvenstveno pisac za djecu, jedan od najmaštovitijih i najnježnijih u bosanskohercegovačkoj književnosti.**

Od brojnih knjiga ističu se: "Maskenbal u šumi", "Vezeni most", "Skrivena priča", "Kad si bila mala", "Od tvog grada do mog grada", "Glas djetinjstva", "Liliput", "Kolo", "Pjetlić, svraka i proljeće" i druge.

*"Ima struna u čovjeku
što zabruje na riječ neku
što nečiju suzu, boju,
prepoznaju kao svoju".*

Napisavši te stihove **Nasiha** je mogla samo slutiti da će takav osjećaj proživjeti i mnogi njeni mali i odrasli čitaoci pri susretu sa njenom poezijom.

Gledam njene fotografije, listam knjige, ponovo čitam omiljene stihove. Bude se sjećanja na mnoge, lijepe, drage i sada dragocjene trenutke čestih susreta. (Sada kad ih nema, još više ih volim.)

Najčešće iskrsavaju ova tri momenta:

Najprije pogledom pratim njene prelijepe duge trepavice, "trepavice-lepezice".

Onda čujem kako svojim finim glasom napamet recituje mnoštvo pjesama - svojih, svih poznatih jugoslovenskih pjesnika, zatim svjetskih, francuskih i ruskih na njihovim jezicima.

Kako su me kao gimnazijalku oduševili stihovi **Paula Eluarda!**:

*"Il y a des mots qui font vivre
Et ce sont des mots innocents:
Amour, Justice et le mot Liberté" etc., etc.*

*"Ima riječi zbog kojih se živi
A to su obične riječi:
Ljubav, Pravda i riječ Sloboda" itd., itd.*

Zatim u sjećanju proživljavam jednu od njoj omiljenih i obaveznih šetnji **Kujundžilukom** prilikom svakog njenog boravka u **Mostaru**:

Dok smo polako prolazile kraj galerija i dućana zagledajući po ko zna koji put njihove bogate i lijepe zbirke, izađe pred nas jedan čovjek (mislim da se zvao **Badžak**) i pozva nas da uđemo u dućan prepun nekadašnjeg posu-

VEZILJA
Diki Berber

*Sa njenog veza,
malenog dara,
probudila se
sitna šara.*

*Podstakla ognjište
zagrijala hladan zid,
za radost plavog
povratila mi vid*

*Pokazala mi
zelene bašte sjaj,
tiho me povela
u zavičaj.*

*Kojim to čudom
postade okrilje
sićušna šara
neznane vezilje?*

*U meni neka
tuga mala
njenom se tuzi
odazvala.*

Žalim i razmišljam: Da je živjela bar još koju godinu na radost mnogih čitalaca, prijatelja, porodice, posebno njene unuke **Eme!**

Da je bar dočekala mir u opkoljenom **Sarajevu!**

Ali, dragi čitaoci, odmaknimo veo tuge, sjete i pođimo zajedno u **Nasihin "Okupani vrt"** da doživimo nešto lijepo, svijetlo, vedro i veselo puno cvjetnog mirisa i sunčevog sjaja.

OKUPANI VRT

*Uvijek poslije tople kiše
moj vrt divno zamiriše;
tad ja lagan kao pjena;
svaka ruža umivena.*

*U lozine pletenice
sakrile se tri kapljice.
Zraka sunca
pita mene:
– Znaš li gdje su sakrivene?*

*One šapću: – O, ne kaži!
Nek nas sunce samo traži. –*

*Od latice do krunice
cvijet pokis'o sunča lice.*

đa i drugih predmeta. Ispod tezge izvadi starinski filigranski privjesak, malo oštećen, s nekoliko izgubljenih kamenčića, pruži ga **Nasihi** i reče: "Ovo ne pokazujem i ne prodajem svakom. Vi to cijenite i volite, jer evo i sada nosite tepeluk koji sam vam ja prodao". **Nasiha** je kupila i meni poklonila taj privjesak koji sam, srećom, do danas sačuvala.

Vež filigranski, vež u bakru, na jagluku, vež u stihu, na slikarskom platnu - vež, vež, vež ...